

Te de gessamí

Es va expulsar el dobok, allisant les petites arrugues que havien sorgit a l'uniforme de lluita. També es va estrènyer el cinturó blau, més per costum que per necessitat. Sentia el cos lleuger gràcies als estiraments i a l'entrenament i ara només frisava el moment de la lluita. Necessitava aquell instant on el seu cervell s'apagava i només es mantenia actiu el petit cervell reptilià que ajudava a sobreviure.

Kyung va aixecar el cap quan va sentir dir el seu nom, el mestre estava triant als combatents per ocupar la zona marcada dins del tatami. Va agafar aire, omplint els pulmons, tancant un moment els ulls per centrar els seus pensaments. Amb cinc gambades es va col·locar a la marca dins del quadre que li havien indicat. Es va tornar a estrènyer el cinturó, aixecant els ulls per observar amb qui l'havien emparellat. L'Anton la va saludar des de l'altra banda, fent petits salts per alleugerir el cos. Va aixecar una cella davant del somriure que li va dedicar, sense trobar l'humor en la situació. Eren relativament pocs alumnes, així que tots havien lluitat contra tots en algun moment, la situació no era inusual ni irònica. Es van inclinar per saludar i ambdós van saltar a una postura defensiva.

Per un moment no es van moure, només dedicant-se a observar al contrari. El noi tenia un pèl roig panotxa que denotava la seva ascendència escandinava, de la qual no deixava de fanfarronejar, pentinat com un nen de casa bona, amb una pell i uns ulls clars, els quals en Kyung volia tornar foscos d'un cop quan es comportava inadecuadament sobre el tatami, i un somriure de superioritat als llavis que també volia esborrar. El seu cos? Com la majoria que havien obtingut el cinturó vermell, era fibrós, sense els músculs antinaturals que es desenvolupaven a les màquines.

Es va fitar al mirall del gimnàs per un instant, observant l'estranya parella que feien. Ella era un xic més baixeta, amb un fi cabell negre d'herència oriental recollit amb una cua alta i els ulls ovalats dels coreans, el seu propi dobok es veia arrugat, groguenc i barat al costat del pulcre uniforme blanc de l'Anton, la seva posició era més tensa, amb els punys tancats, mentre que la posició del pèl-roig era desinhibida.

Va tornar els ulls al seu contrincant quan va advertir moviment, deixant per fi que els seus instints moguessin el seu cos. L'Anton va etzibar una puntada de peu per l'exterior, la qual va esquivar amb facilitat donant un pas enrere, el noi va canviar el pes a la cama que havia mogut per tornar a fer una puntada amb l'altra cama. La Kyung va fer un pas al davant, aixecant la pròpia cama fins a fregar la cara del seu contrincant amb el peu, fent un moviment circular, la seva cama va caure sobre la del noi, de manera que va anul·lar l'anterior atac i va quedar d'esquena a ell.

Va sentir l'esbufec de frustració al seu clatell i va ser el seu torn de somriure. Es van separar altre cop, tornant a la posició inicial. L'atac no es va fer esperar per part de l'Anton, dirigint un cop de peu alt que anava dirigit al seu cap. Va fer un pas endavant, alçant el braç per aturar la cama, que va entrar en l'espai personal. Va etzibar tres cops de puny ficticis al tors.

–Sempre has d'anar a matar... –va remugar per sota el nas– almenys deixa'm anotar un punt -va suplicar abans de separar-se.

Cal dir que el pobre noi no va anotar ni un punt. Si hagués estat una competició, hauria perdut estrepitosament. Es van saludar en acabar el combat i la Kyung va notar que el cos de l'Anton ja no mostrava aquella fatxenderia, sinó que anava capcot, amb els músculs pesants per la derrota.

Algú altre hauria donat ànims al company, després de tot, pertanyien al mateix gimnàs,

però ella no era com els altres, la derrota sens dubte li ensenyaria els seus errors, podria aprendre d'ells i, en el pròxim combat, potser es mouria amb prou agilitat com per anotar un punt.

Es va dutxar quan van acabar, deixant que l'aigua s'endugués tota la suor que s'havia acumulat sobre la pell, sentint com l'aigua freda baixava la temperatura del cos. Es va passar els dits per la nuca, recordant aquell esbufeg, refregant la zona com si l'alè encara hi fos.

Va sortir del gimnàs deu minuts després, vestida amb els texans gastats que feia més de tres anys que havia comprat i una samarreta blanca dues talles més gran, que lluïa la publicitat d'una marató que es va fer la tardor passada. Va desenredar els auriculars i es va posar cada un a la respectiva orella i els va connectar al mòbil que duïa amagat a la bossa d'esport. Va avançar amb la música posada, caminant al ritme canviant de les cançons.

Es va parar a dos carrers més enllà per observar un cartell en una vella granja-bar. Era un local antic, de fusta, amb el terra original de quan era un simple bar en els anys cinquanta. Fins i tot, semblava que les cadires de metall també fossin de la mateixa època. Però haurien d'haver pensat que era una bona idea renovar-se, així que van penjar un cartell oferint una carta d'infusions plena de fotos d'herbes de plàstic en un mar de colors càlids. A sota hi havia un paper escrit a mà que cridava "NOVETAT" envoltat de colors fluorescents.

Algú li va tocar l'espatlla i es va girar d'un bot. Va trobar l'Anton. El noi va fer un gest amb la mà, com si tirés d'alguna cosa invisible en la seva orella dreta. La Kyung va entendre el missatge, es va treure un auricular, que va deixar penjant.

–Hola –va saludar–, pensava que ja havies tirat cap a casa. No vas amb pressa? –va

preguntar tot seguit.

–No, fins demà al matí no començo a treballar –va contestar– només estava mirant els tes.

–Vols tastar-los? –va animar ell, senyalant la granja amb el cap.

–Segurament el faran malament –la Kyung va arrufar el nas, ja tenia prou experiència en llocs com aquell, novells que amb prou feies sabien com fer funcionar la cafetera professional que els havien deixat els anteriors propietaris i que volien afegir les noves tendències de moda en forma d'infusions i xocolates de sabors.

–Vinga, et convido.

–Són els teus diners... –va arronsar les espatlles, seguint l'Anton a l'interior del comerç. Es van seure en una taula arrambada a la paret. Les cadires eres còmodes, encara que fossin de metall, l'ús continuat durant anys les havia polides fins a deixar les corbes perfectes, adaptant el ferro als contorns humans. Les taules al seu voltant estaven buides, amb només una reminiscència de la seva ocupació amb forma de cadires fora de lloc i tasses de cafè buides i copes amb escuma de cervesa. Un cambrer de mitjana edat sense uniforme es va afanyar a buidar aquelles taules, i va portar els estris cap a la barra i va tornar a netejar, posant les cadires bé en el mateix moviment. Es va guardar el drap i es va girar cap a la nova taula per demanar què volien. L'Anton va demanar una Coca-cola zero i la Kyung va decidir posar a prova el mestratge de l'home, demanant un té verd amb gessamí.

–És que vols fer quedar en evidència el pobre? –va xiuxiuejar quan el cambrer se'n va anar, negant amb el cap, fent volar alguns pèls panotxa que s'havien escapat de la presó de polímer.

–És la manera més ràpida de determinar si haig de tornar o no... –va contestar amb

sinceritat- i a més em surt gratis.

–Sempre tan contundent... –es va lamentar. La Kyung es va inclinar cap endavant, amb un somriure coneixedor.

–I t'encanta -va sentenciar.

La conversació va continuar amb temes més o menys banals, sobre canals de YouTube i mems, música i jocs de mòbil. El cambrer va tornar amb les begudes quan comentaven sobre els avantatges dels models antics de mòbils. La Coca-cola venia en la icònica botella de vidre transparent i van tenir el detall que posar mitja rodanxa de llimona al got de tub, un costum que pràcticament s'havia perdut i els tornava a la infantesa, on els pares i germans grans bevien begudes negres amb una rodanxa de llimona o begudes vermelles amb una de taronja. El te el van portar fet, en una tassa transparent i ampla, un filtre d'acer inoxidable separava les fulles del fons de la tassa, que deixava passar l'aigua calenta. Va mirar el rellotge, contant un minut abans de treure el filtre, usant el mateix plat del got per deixar-lo. La conversació va virar a les sèries: van comentar les noves temporades que Netflix havia estrenat.

La Kyung es va portar la tassa als llavis, se'ls va mullar lleugerament comprovant que estava a la temperatura adient i va fer-ne un glop. Va tossir, i va deixar a l'instant la tassa sobre la taula.

–M'estàs aixecant la camisa... –va dir l'Anton amb incredulitat al veure la seva reacció– no pot ser... –ella li va acostar la tassa sense dir res, animant perquè la tastés–. No pot ser tan... -va tornar a dir. Va agafar el got, fent una glopada que es va emportar la meitat del líquid. El va escopir tan bon punt va fer contacte amb la llengua–. Que aspre!
–L'han cremat i segurament l'han deixat a sobre la barra més d'un minut abans de portar-lo a la taula –va explica Kyung amb un somriure als llavis, el noi va acabar de cop

amb la Coca-cola, i la va engolir per esborrar el gust d'aquell te tan nefast.

–Tenies raó... -es va lamentar.

–I ara em deus un te –va dir, mirant la tassa profanada.

–Com?

–T'has begut el meu.

–Era horrorós!

–No és excusa.

–D'acord –va cedir, rodant els ulls– mira, a casa tinc te verd. T'està bé?

–Segur que deu ser millor que el d'aquí...–va remugar, fulminant la tassa amb la mirada.

L'Anton va pagar les dues consumicions, com havia promès, i van sortir de nou al carrer. Van caminar un al costat de l'altre, seguint amb la conversa. Els cinc minuts que els separaven de l'apartament del noi els van semblar mers segons. El bloc de pisos era relativament nou, construït durant el boom de l'habitatge, i encara feia la sensació de fer olor d'obra. L'interior estava decorat amb l'estil minimalista que acompanyava els joves, amb mobles baixos i buits, amb una predilecció per la fusta fosca. El terra era de parquet, per la qual cosa van descalçar-se en entrar. Van deixar les bosses d'esport al sofà i es van endinsar tot seguit a la cuina a la recerca del te promès. L'Anton va posar aigua a la tetera i va treure a continuació una tassa de porcellana ornamentada amb motius florals amb un filtre també de ceràmica. Tot seguit va treure una llauna rectangular que tenia impresa una imatge de cirerers en flor i una cortesana xinesa a la portada. Les úniques lletres en lletres occidentals deien “jazmin chay” a la part central. Va treure les fulles de te i en va posar una cullerada dins del filtre.

–Curiós que hagi comprat aquest... –va comentar la Kyung, agafant la llauna mentre

n'observava l'etiqueta.

–Vaig arribar a la conclusió que si volia un te oriental, havia d'anar a comprar-lo al supermercat asiàtic -va explicar, deixant preparat el te. Va deixar el mòbil sobre el marbre de la cuina, amb el temporitzador corrent.

–Sorprenent... -va murmurar i va tornar a deixar la llauna sobre el marbre.

–Sí, sí, sóc un tanoca per no haver-hi caigut abans -va contestar amb exasperació.

–No -va contradir- és sorprenent, ho dic de debò. La gran majoria pensa que per tenir un te bo, s'han de gastar un dineral en una tenda selecta.

–Oh, ja no estic entre la gran majoria, m'hauria de sentir afalagat...

–T'hi sents, però no per això... -va contestar Kyung, donant un petit cop de colze juganer.

–Oh, i per què llavors?

–Per haver trobat el te que m'agrada... -va acabar, en va treure el filtre i, quan va sentir l'alarma del mòbil, el noi va silenciar el soroll insistent- i per haver posat l'aigua a la temperatura correcta -va afegir, olorant el te.

–Així em mereixo una compensació, no creus?

–Com què? -l'Anton es va posar vermell davant de la pregunta, que li va fer omplir de color les orelles, va remugar alguna cosa per sota el nas- Hauràs de repetir-ho amb més força... - va afegir amb un somriure de picardia.

–Ensenya'm què faig malament al tatami, per què sempre perdo quan lluito amb tu – el somriure va mutar lentament a una expressió afable.

Van tornar al menjador, on van arraconar tots els mobles i hi van deixar un gran espai buit al mig.

Van imitar la posició de combat que havien adquirit feia una hora, però allà no hi

haviem altres ulls fitant al voltant ni miralls que els descobrien.

–El teu principal error és que ets molt previsible –va explicar la Kyung–, sempre comences amb els mateixos cops de peu. I, una vegada t'esquiven la primera, sempre tens el costum d'estrènyer el puny del mateix costat en què donaràs el següent cop –l'Anton va assentir amb el cap, estava seriós, com mai ho havia estat dins del gimnàs–. Prova-ho– va demanar ella.

–Cop de peu... puny... –va aixecar la cama, sent interceptada altre cop per el braç de la Kyung. Però aquesta vegada no va contraatacar, sinó que va donar el pas enrere, reiniciant les seves posicions–. Cop de peu... puny...– va remugar un altre vegada. Va estrènyer el puny esquerre, ella va donar un pas endavant, preparant-se per bloquejar de nou. El puny dret de l'Anton va sortir disparat i es va aturar a un centímetre d'impactar amb el tors–. ¡Sí! –va exclamar amb alegria.

–Bé, un altre cop –va ordenar ella, relaxant el braç que havia estat a punt de partir el cúbit de l'Anton, per sort ell no se n'havia adonat.

Van estar fent aquell ball mitja hora, mentre notaven com la suor començava a fer acte de presència, però no els molestava i menys quan el frec dels punys i dels peus semblaven carícies robades en canvi de cops falsos.

–Dimiteixo – va bufar l'Anton al tercer cop seguit que l'hi havien bloquejat– millor m'apunto a tallar fusta o a esgrima. La meua sang víking m'ho agrairà.

–Pots dedicar-te a fer grafits amb runes en llocs molts alt dient “això és molt alt”, també era una tradició molt víking...

–¿Saps què més feien els víkings? –va preguntar amb un somriure divertit– ¡Segrestar les donzelles! – va acabar exclamant davant de la confusió de Kyung, es va tirar a sobre d'ella i se la va carregar sobre les espatlles, igual que els pastors portaven les ovelles

ferides. Però ella no es podria considerar ovella, més aviat un gat feréstec.

Hi va haver un moviment ràpid, la Kyung es va retorçar, les mans de l'Anton es van tancar sobre l'aire i el noi es va trobar a terra, sense alè, amb la noia agenollada sobre el seu pit.

–Si això era un víking –va xiuxiuejar entre esbufecs– serà millor que em busqui un almogàver – la noia va moure el seu pes i es va redreçar. Els dits del peu tocaven el terra a cada banda del tors, així que no tot el pes quedava a sobre del pobre noi. La seva mà dreta descansava sobre la clavícula de l'Anton, gairebé acariciant la pell amb les puntes dels dits en posar recta la columna.

–Els almogàvers són avorrits... –va retornar, pujant lentament les mans per les cames que tenia a sobre, sense tocar, mantenint-se a mig centímetre per sobre la roba. Va aturar el moviment quan va passar els genolls, expectant, i va desenganxar la mirada de la cama per mirar la Kyung a la recerca d'algun senyal que podia continuar–. Te'n cansaries molt aviat.

–Experiència pròpia? –va preguntar, ignorant la pregunta real i deixant en suspens el permís– o potser t'estàs convencent a tu mateix? –va continuar i es va asseure sobre la panxa descoberta, de manera que va deixar caure tot el pes sobre el fibrós abdomen i va ofegar tota resposta que podia haver estat formulada–. Les mans fora – va ordenar de sobte, donant una fitada ràpida als apèndixs que restaven en dubte–, encara no t'has guanyat el permís– va afegir, mentre inclinava el tors i n'abaixava el centre de gravetat–. Ensenya'm primer el teva determinació víking i potser em pensaré si deixo que exploris nous territoris.

L'Anton va moure les mans fins a posar-les al terra. El seu pit pujava i baixava cada vegada més ràpid, constret pel pes addicional que havia de moure a cada aspiració.

–Bon noi... –va murmurar la Kyung– però no em refio... –va declarar. Es va començar a treure la samarreta amb un moviment creuat i va deixar les mans dins de les mànigues– porta-les cap aquí –va ordenar, agafant les mans del noi amb les pròpies. Amb habilitat, va fer entrar les mans alienes a les mànigues, que va quedar atrapades enmig de la samarreta enrotllada. Es va inclinar fins a poder parlar sobre la cara de l'Anton– i ara mans al clatell...– va xiuxiuejar amb a penes un fil de veu i va deixar que sentís la calor del seu alè. Va obeir amb lentitud, movent les mans fins que la samarreta arrugada va ser al seu clatell, amb cada mà presonera al costat.

La Kyung va somriure i va començar a moure's amb aquella lentitud de serp que la caracteritzava. Els seus dits van acariciar el palmell obert de l'Anton, prement conforme arribava al canell, fins que va fer servir tota la mà per sentir els forts músculs estirats del braç. Va resseguir les vetes que formaven les venes, va arribar al pit, que va contornejar sobre la roba, baixant per l'estèrnum, contenta de sentir la respiració a través del tacte, va continuar notant els abdominals fins a arribar a la sivella dels pantalons.

Va parar un instant, jugant amb la peça de metall, pensant en com de ràpid volia acabar. Va passar de llarg, va continuar amb l'exploració, però la roba dels pantalons era molt més gruixuda que la samarreta que duia l'Anton, fent gairebé impossible sentir alguna cosa a través del material. Va tornar cap amunt, decebuda.

Es va estirar sobre el noi, quedant a l'altura de la panxa. El va mirar a la cara, observant com havia tancat els ulls, respirant amb inspiracions llargues per intentar mantenir el control. Sabia que, si esquinçava la samarreta, el joc s'hauria acabat, sabia que si es mantenia al lloc, la seva recompensa seria generosa. Va aixecar la samarreta, revelant la pell amagada i la carn esculpida per l'exercici. Hi havia la taca grogosa d'un blau a la

part esquerra, va mossegar just a sobre, escoltant la inspiració sobtada de l'Anton. De mica en mica, va anar retirant la samarreta, aixecant-la fins que es va unir a la seva a les mans, però per davant, fent de vena improvisada. Ara no hi havia res que li impedís explorar lliurement i així ho va fer, fent servir mans, llavis, llengua i, de tant en tant, assaborint amb una mossegada aquella carn que semblava tan apetitosa.

Quan es va cansar del tors, va retirar els pantalons i la roba interior, fent el mateix ritual, buscant fins a l'últim racó del cos del seu noi, jugant amb els cabells vermells i resseguint les pigues que trobava com si fos una artista dibuixant sobre la lona. Va fitar uns instants a la cara de l'Anton, comprovant que, encara que el seu cap romangués centrat i controlat, no es podia negar l'excitació de l'altre quan restava tan clara i ferma en la seva nuesa.

Va reptar sobre l'Anton, fregant els dos cossos, i va arrancar un gemec del pèl-roig.

–Bon noi...–li va xiuxiuejar a l'orella– t'has guanyat l'ús de les mans.

No va faltar dir res més per tal que es desempallegués de les dues samarretes que el retenien, recorrent a l'instant següent tot el cos de la Kyung com si li fos la vida. El seu tacte deixava enrere un rastre roent, escampant per la pell aquella flama que havia controlat i que ara rugia com una bèstia famolenc. En el seu camí van apartar la roba que trobaven, descobrint més pell inexplorada.

–Movem-nos –va proposar Kyung entre sospirs– llit...–però l'Anton no responia a res més que continuar el seu atac, així que la va obligar a envoltar-li la mandíbula i va forçar a centrar la seva mirada en la d'ella– sense globus no hi ha festa... –va citar, fent entendre que hi havia coses que eren irrenunciables–. Necessitem arribar a l'habitació.

Van fer una maldestra carrera per arribar al llit, van caure a sobre dels llençols i van engrapar el que necessitaven de la tauleta de nit. Després d'aquell moment, el poc

control que tenien va desaparèixer, es van abandonar a les passions més profundes i van deixar de banda tota inhibició. Una tempesta es va desfermar quan va entrar dins d'ella, encara que ben bé podien haver estat els seus cors ressonant com trons i l'electricitat corrent entre les seves carícies. Es movien com magma, una contra l'altre, sense poder-se separar més que els mil·límetres necessaris per lliscar de nou. I, com aquella lava que s'escapa del volcà, l'erupció va ser sobtada i asfixiant per a un i cegadora i llarga per l'altra. Després el món es va contraure fins a arribar a ocupar només aquella habitació, on la respiració encara s'havia de normalitzar i les mans continuaven el moviment, encara que de manera més pausada i absent.

Varen passar uns minuts abans que tinguessin la sinapsi necessària per a comprendre que necessitaven moure's, netejar-se. Van fer el mínim abans de tornar al llit, on es van relaxar amb el cos pesat.

–Ostres –va exclamar de cop l'Anton, cosa que va provocar que la Kyung es desvetllés de sobte.

–Què? –va preguntar, confosa.

–S'ha refredat el te –va informar. Ella es va posar a riure i va abraçar de nou el seu noi.

–Igualment, no em venia de gust... –va dir entre rialles.

N. S.